

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 13.

Den 1ste April 1896.

45de Aargang.

Videnskab og Fritænkeri.

Et Foredrag af Dr. J. E. Calmage, holdt i Salt Lake City
den 30. Juni 1895.

(Fortfat fra Side 182.)

Der er maaske ingen Videnskab — lad mig hellere sige Gren af Videnskab —, der mere besyldes for at bidrage til Fritænkeri, end Geologi, en Videnskab, hvoraf jeg er en Student, skjøndt svag og ringe. Jeg har hørt sige, at ingen Mand kan være en god Geolog og en Kristen paa samme Tid, at en Geolog nødvendigvis maa være en Fritænker. Mit Svar herpaa er ligesrem. Vi have to korte Udtog af Skabelsens Historie. Den ene er den hellige Bog, som de Kristne anerkjende; den anden Bog bestaar af Jordens Stenblade, hvorpaa Skabelsens Historie er indgraveret — begge med den samme Haand, og de modsiges ikke hinanden. Jeg gjentager, at jeg ønsker ikke at optage offentlig Debat eller indgaa i analytisk Diskussion; men jeg vil nedlægge den Paa-stand og overlade til Eder at bevise den ved alvorlige Undersøgelser, nemlig: At vor Tids Geologer anerkjendes som

og bekræfte sig at være gudfrygtige Mænd; deres Studier understøtte den kristelige Tro, og deres egen Tro forøges ved hvert eneste Skridt. Mange tænke, at Videnskabens Formaal er at faa dens Dyrkere til at tro, at de kjende det Hele, medens Mængden kun kjender Lidet. Jeg tror, at den mest ringe-jøende Student, som I kunne finde, er den, der har gjort den bedste Fremgang; thi jo længere han gaar, jo mere udvides det Terræn, som endnu ikke er efterforsket. Le Conte, hvis Værker I maaske ere bekendte med, har gjort en smuk Sammenligning. Han ligner den menneskelige Kundskab ved det Lys, som en Tryllelygte kaster paa et mørkt Tæppe. Det danner en Cirkel paa den sorte Skjærm; men rundt om denne er Skygge eller Mørke. Videnskabens Formaal er at udvide denne Cirkel; men have I nogensinde tænkt paa, at efter som denne Kred-

udvides, udvides ogaa Morkets Kreds? Efterjom en Mand lærer mere, ser han, at der er meget mere at lære. I geologisk Videnskab, ligesom i andre Grene af Videnskab, er det sandt, at lidt overfladisk Kundskab kan være forbunden med Fare og virke berusende; men naar man fortsætter Studiet, vil Udrueligheden vende tilbage. I vor Likhaveri- og Modetid er man tilbøjelig til at tro, at man følger de bedste Ledere, og det synes at være en almindelig Ide, at en stor Mand i intellektuel Henseende maa være skeptisk, og at man ikke kan stole paa de nedarvede Ting, som bære Aabenbaringens Stempel; men vi bevidne, at vi høre til samme Klasse ved at erklære vor Skepticisme. Brodre og Søstre! Vi følge en daarlig Mode og en falsk Ide, naar vi gøre dette. Dette Spørgsmaal blev prøvet i England for mange Aar tilbage. Saa mange Paaastande bleve gjort paa, at de britiske Videnskabsmænd vare aabenbare Fritænkere, at man besluttede at undersøge det, og man udbad sig i den Hensigt en Erklæring fra enhver fremragende Mand. Et Skrift med Spørgsmaal om dette Punkt blev dem tilsendt og blev besvaret og underskrevet af disse Mænd, hvis Navne staa blandt Verdens dygtigste Videnskabsmænd; det fremgik, at de uden Undtagelse anerkjendte den hellige Skrift og betragtede den Bog, vi kalde Bibelen, som den mest paalidelige Bog, Menneskene besidde; at de anerkjendte og ærede en Gud, hvis Gjerning ses overalt i Naturens Domæne, en Gud, som besad Sympati og Kjærlighed, som havde Magt til at straffe og belønne, og som blev lovpriist og anerkjendt i Videnskabens Haller.

Maaſte Nogle have hørt den forslidte Kritik blive gjentagen atter og atter, at der hersker en Uoverensstemmelse

mellem Stabellens Historie, som den findes i Bibelen, og den, som Geologien har bevisliggjort; at den hellige Skrift underretter os om, at Gud skabte Dyr og Planter ved en speciel Proces, men at Geologien lærer os, at Evolutionen var Midlet, hvorved de frembragtes. Jeg tilstaar, at Geologi er en fremragende Evolutions-Videnskab; men det er en Evolution af den rette Slags, ikke en jaadan, der alene appellerer til Jnæverhjertede, stinkellige, skeptiske Mænd, men, hvad Herren har erklæret med sin egen Røst, en Beretning, skreven med hans egen Haand. Erindrer, at Videnskaben behandler Naturens Fænomener og de sekundære Aarsager, hvorved disse Fænomener frembringes, men har Intet at gjøre med de store oprindelige Aarsager. Den følger, som den bedst kan, Fænomenet tilbage til dets Aarsag, dets uniddelebare, nærmeste Aarsag, og slutter fra Resultat til Aarsagen; den forsøker saa langt tilbage, som den kan, indtil den tilsidst finder, at disse Ting ere Resultatet af Aarsager og Virkninger, der ubetinget ligge udenfor dens Begreb, og der nedlægger den sit Krav paa videre Autoritet og grænser sig over, at den nær var kommen til at uedlægge sit Mandat og anerkjende Guds Trone. Antage I, at I ville tabe noget af Eders Agtelse for Opfinderen af Lokomotivet, hvis I lærte Noget om Maaden, hvorpaa denne forunderlige Maskine bliver haandteret? Bort Kontinent er overspændt med Staaltraad. Vi kunne sidde i vore Bærelser og samtale med vore Venner og høre dem tale thye Mile borte lige saa klart og tydeligt, som vi selv høres i Bærelset. Vi kunne med Lynets Fart sende Bud om Krig eller Vennskab fra Kontinent til Kontinent, fra den ene Halvkugle til den anden, med oprørte, larmende Oceaner mellem dem. Disse

ere forunderlige Fænomener paa Videnskabens Gebet; thi de ere udstuderede og tilvejebragte ved de Love, som Videnskaben har opdaget, og ved de Indretninger, som den har dannet. Men Videnskaben har kun Lidet at gjøre, formedelst Uduelighed, med de Virkninger, som have frembragt det forunderlige Resultat. Hvad kjende Menneskene til disse Kræfter? Hvad kjende de til Grundstofferne? De studere dem kun ved deres Egenstaber, og Ingen kan forestille sig, at Stoffer kunne eksistere eller give sig tilkjende uden ved visse Egenstaber. De gamle Filosofer vare tilbøjelige til at sige, at de havde Intet at gjøre med disse Fænomener, at Stofferne vare overladte til grovere Hjerner — disse havde at staffe med Stofferne selv, udelukkende fra deres Egenstaber. Resultatet blev en Masse Modsigelser, som en Gang kaldtes Filosofi. Nutidens Filosofer ere villige til at slyle med Meget, som Filosoferne for Aarhundreder tilbage tilfidesatte, og beklæjstige sig med at studere Naturens Fænomener, anerkjendende, at det er udenfor Menneskets Evne at fatte de oprindelige Virkninger.

Geologien beviser, i hvilken Orden levende Skabninger fremkom paa Jorden, hvilke der kom først og hvilke der kom næst efter; dette kan ikke nægtes; men Spørgsmaalet drejer sig om Evolutions-Processen eller om det specielle Skabelse-Værk.

Jeg vil besvare dette Spørgsmaal med et andet, nemlig: Hvad menes der med det specielle Skabelse-Værk? Evolutionen forsøger ikke at gjøre mere end at forklare en Metode, hvorpaa disse store Resultater muligvis kunne ske; men huft paa, at Intelligenjen bestemmes ikke efter Metoden, men efter Resultatet. Betragt et Maleri, som tiltrækker sig Eders Opmærksomhed og

evner at vække Eders Beundring. Maaſte J ikke kjende det Mindste til Maaden, hvorpaa Farverne bleve blandede eller fabrikerede, hvorpaa Penslerne bleve lavede eller Lærredet blev vævet. Maaſte J ikke kjende de perspektive Principer, hvorpaa Billedet grunder sig; men er det nødvendigt at kjende disse Ting for at kunne se, at en Mesterhaand har været i Virksomhed, at man staar Ansigt til Ansigt med et Mesterstykke? Mennesket handler taabeligt, naar det forkafter Resultatet, fordi det ikke forstaar Maaden, hvorpaa det er frembragt. Der er maaſte Nogle tilſtede, som tildeels forstaa Tømmerarbejde og endda ikke ere i Stand til at forklare Maaden, hvorpaa denne Kirke blev bygget. Men kan Nogen nægte, at der var en Plan for Opførelsen af denne Bygning? Kan det betvivles, at En eller Anden udvalgte Pladsen, som den skulde indtage, hvor mange Vinduer den skulde have, og hvorledes Møblerne skulde stilles? Her er Tegn paa en Plan og endmere paa en udmærket Plan, og ſjøndt jeg maaſte ikke kjender Navnet paa den Mand, som udarbejdede Tegningen, kan jeg alligevel se Resultatet af hans Arbejde, og jeg bryder mig kun Lidt om Metoden. Murerne kunne have brugt en Murſte af Søb — maaſte den var af Jern — jeg ved det ikke; men hvad Forskjel gjør det?

Evolutionen har ikke bevist, at en eneste Art af levende Ting er bleven forvandlet til en anden. Jeg vil gjengive Profesſor Joſeph Le Contes Ord — en Mester i geologiſt Videnskab:

„Geologiſens Vidnesbyrd i vor Tid er, at Arterne komme frem pludſelig og fuldt udviklede, vedblive hoedjagelig uforandrede gennem deres Livsperiode og gaa bort igjen i jamme Fuldkommenhed. Andre Arter tage deres Plads

ved Substitution og ikke ved Forvandling“.

Tag for Eksempel Skovæblet og forædl det, indtil det bliver en meget sønskelig Frugt; men det er fremdeles et Æble. Ligeledes Rosen; den kan formeres til mangfoldige Varieteter ved kunstig Befrugtning; men de ere fremdeles Roser. Jngen har endnu set en Rose forvandle sig til en Geranium, eller en Rære forvandles til en Fersken. I kunne tage en Knop af et Ferskentree og inokulere den i et Rætræ. Rætræet er maasse udviklet i Bækt, medens Ferskentroppen er meget ubetydelig i Sammenligning, men den vil altid vise sig tro mod sin Hertomst. Den bliver en Del af Rætræet; den ernærer sig sig ved dets Saft, men vil alligevel bære Ferskener og ikke Rærer. Men jeg har kun Videt at gjøre med dette Spørgsmaal; det er kun af underordnet Betydning for mit Emne. Jeg vil kun sige, at de, som kjende Noget til videnskabelige Mænd og deres Arbejde, og som paastaa, at disse Mænd uundgaaelig ere Fritænkere og fornægte Muligheden af en speciel Skabelse, tage fuldstændig fejl. Vi vide, at der saavel i det dyriske som i det menneskelige Legeme eksisterer mange uudviklede Organer. Fysiologerne have længe forsøgt at paavise deres Nytte. Disse vare i lang Tid Evolutionisternes Bolværk, idet de paastode, at det specielle Skabelse-Princip kunde aldrig forklare deres Tilstedeværelse; at dersom Staberens paatog sig at skabe et Dyr, vilde han aldrig nedlægge ufuldstændige Organer i dets System. Det erklæres, at i Naturen er der en Hensigt med Alt, hvad Gud har dannet, at han en streng Utilist i hele sin Skabning. Dette er sandt, hvis vi opfatte Ordet „Utilist“ (En, som ser paa Tingenes Nytte eller Gavnlighed) i dets rette Betydning. Men erindrer, at der er

Noget mere end netop Brug, som giver sig tilkjende i Planen af hans Værk, og dette er at opnaa Skjønhed. Brugbarhed og Skjønhed — fuldkommen Skjønhed er Guds Hensigt. Den mest ophøjede Skjønhedsfase er den, der giver sig tilkjende i systematisk Orden og i fuldkommen Indretning. Jeg ser i det menneskelige eller dyriske Legeme en fuldkommen Historie af alle forudgaaende Skabelser; jeg ser en Illustration af den samme store Plan, som Staberens havde for Dje, da han dannede Dyrerne af de lavere Klasser. Der var en Tid, da Fiskene vare den eneste Klasse af Svirveldyr; de svømmede ved Hjælp af Finner, der vare afpassede til dette Djemed. Senere fremkom Krybdyrerne, og dersom vi undersøge et af deres Legemer, ville vi lære, at Lemmerne indtage Finnernes Pladser, at de Dele, der vare saa vel udviklede i Fiskenes Finner, ogsaa findes i Krybdyrenes Lemmer. Ja vist, siger En, og det beviser netop, at Krybdyrerne udsprang fra Fiskene! Nej, ikke saaledes; erindrer, at Fiskene fremdeles leve. Dersom alle Fiske udartede til Krybdyr, vilde deres Art uddø. Dette beviser, at Staberens kunde danne en Fuglevinge og en Finne efter det samme Mønster. Benene i Fuglens Binge og i Fiskens Finne ere ensartede. Men disse Ben ere modificerede for at gjøre Fuglene stikke til at flyve. Firsjødgede Dyr fremkomme dernæst gaaende. Det samme Mønster giver sig tilkjende hos dem, og Planen blev ikke en Gang forandret for Menneskets Bygning; thi da det kom frem paa Jorden som Kronen paa Guds Værk, som Skabningens Herre, udrustet med Herredømme over Himmelens Fugle og Havets Fiske, kom det med Lemmer formede efter samme Plan som Dyrerne.

Lad os gaa videre og igjen følge

den Videnskabsmand, som vi citerede ovenfor, i hans Fornuftslutninger og je, hvorledes Mennesket virker. Han indsaa Dampens Nytte og forstod at bygge en Maskine til dens Anvendelse, først en stillestaaende, men senere begyndte han at tænke paa denne Maade: Er det ikke muligt at bygge Maskinen jaaledes, at den kan flytte sig selv; er det ikke muligt at bygge et Lokomotiv? Han tænkte, at det var muligt, og begyndte sine Forsøg; de kronedes med Held, da han forandrede Maskinens Konstruktion. Efter en Tids Forløb begyndte han at tænke, at en saadan Maskine maatte med nogen Forandring egne sig til at drive Skibe. Han forsøgte, fandt det muligt, forandrede Bygningsplanen og indsaa Fejlgrebene i sine forrige Forsøg paa at bygge en Maskine, som skulde egne sig for alle Djemed. Ikke jaaledes med Skaberens; han kjender Enden fra Begyndelsen, og han adopterede en Plan, som ikke behøvede at forandres; derfor siger Salmisten jaa visdomsfuldt i Salmen 139, 16: „Dine Dine jaa mig, da jeg endnu var Foster, og disse Ting vare alle skrevne i Din Bog; Dagene vare bestemte, før en eneste af dem var kommen.“

Naar vi forandre vor Plan, tilstaa vi, at den var ufuldkommen og ikke i Stand til at bevirke det forønskede Resultat; ingen saadan Tilstaaelse eller Forandring findes i Naturen. Derjom Evolution betyder Udvikling og Vækst fra lavere til højere Trin, Fremadskriden til en mere fuldkommen Afsætning efter Livets Omstændigheder — og dette er Alt, hvad Evolution virkelig kan betyde —, da maa jeg tilstaa, at jeg er en Evolutionist; thi Gud har erklæret, at dette var hans Plan og Hensigt; men at fornægte det, som man ikke kjender Noget til, og erklære, at

Gud Intet skabte efter en fuldkommen, men efter en ufuldkommen Plan, er en Erklæring, der ikke understøttes af Kjendsgjerninger.

Jeg ser, at den mig tilmaalte Tid næsten er udrunden. Jeg anmoder Eder om at erindre det omtalte Emne og erindre, at Oplysning og Fritænkeri ere ikke hinandens Bedfagere, at efterjom den ene vokser og tiltager, formindstes den anden; at den mest antagelige Maade, hvorpaa vi kunne stjænke vor Fader passende Hjælpning, er ved at studere hans Værk og adlyde de Love, som vi finde deri, og fremfor Alt nære den rette Følelse, hvorved vi alene kunne fatte Noget om den virkelige Betskaffenhed af de oprindelige Virkninger; jeg gjentager, at Videnskaben handler hovedjagelig med Naturens Fænomener, spører dem tilbage til deres sekundære eller umiddelbare Aarsager, og Alt, som ligger herimellem, er dens retmæssige Domane; men de første Grunde, ved hvilke disse sekundære Virkninger ere afstedkomne, tilhøre ikke Videnskaben eller Filosofien og kunne kun læres formedelst Tro, hvilket enhver Student af Naturen og dens Love vel ved. Lader os ligeledes erindre, at vi „studere“ disse Procesjer, de Procesjer, som Skaberens har anvendt, ufuldkomment, som vort Studium maa være, vil ikke berøbe det estertænkfomme Sind eller den trofaste Sjæl den ringeste Agtelse eller Respekt for Resultatet, men vil i Virkeligheden forsøge Erbødigheden. Naar I je et Trick i Tryllekunsten, undres over, hvorledes det er udført, og saa Hemmeligheden forklaret — lære, hvor simpel Metoden var, tabe I derfor Agtelsen for Tryllekunstneren, eller forhøjer det Agtelsen for ham? Skulle vi, saasnart vi i Ufuldkommenhed lære, hvorledes Gud har udført en Ting, straks fornægte, at

det er hans Bærf? Saaledes spore vi disse Virkninger, en efter anden, tilbage, indtil vi naa de første oprindelige Grunde, som erklæres i det første Vers af den hellige Skrift, nemlig: „I Begyndelsen skabte Gud Himmelen og Jorden“. Naturen er Guds Tempel. Naturens Studenter ere Saadanne, som tjene i denne hellige Bygning, og tilbligere eller senere maa de blive paa-virkede af deres Omgivelsers Hellighed. Gaar derfor fremad med den Fortrøstning, at Studium vil aldrig bortvende Eders Tro fra Gud; men det vil lutre og styrke den og bevæge Eder til at vandre med mere ærbødige Tanker, til at tale med mere Omhu og til at

bede med mere Ydmyghed og Grefrygt, fordi I bede med mere Kundskab, fordi I fra Dag til Dag ved Eders Arbejde og Studium mere og mere anerkjende, hvor lille Synskredsen af den menneskelige Kundskab er, og hvor udstrakt den ubekjendte og uudforskelige Region er. Men midt i alle disse Ting maa vi ikke forglemme, at Naturens Gud er vor Fader, hvem vi kunne anraabe om Hjælp, som har lovet at understøtte den bønfsaldende Sjæl i alle Bestræbelser efter Sandhed, og som vil belønne meget overflødig. At disse Betsignelser og denne Magt maa blive vor Gave, er min Bøn i Jesu Navn. Amen. — Church and Farm.

Et skarpt Svar.

Ældste James A. Smith skriver den 11. Februar 1896 fra Syd Carolina i de forenede Stater blandt Andet Følgende: Ældsterne fremsthynde Herrens Bærf faa godt som muligt. Mange Ældster arbejde her; de gaa fra Hus til Hus i Amtene i regelmæssig Orden og tilbyde Folket Evangeliets Lærdomme og Skrifter. Jeg vil berette et Tilfælde, som jeg erfarede her i Staten i Februar sidste Aar. Vejret var uroligt og Jorden dækket med Sne. Vi forbleve hjemme den første Del af Ugen og ventede paa bedre Vejr for vor Missionsvirksomhed. Ugens Slutning nærmede sig, og jeg sagde til Ældste —: Vor Rapport for denne Uge vil ikke se godt ud. Han var af samme Mening; vi besluttede da at gaa ud i Egnen og arbejde just nok for en Rapport, og snart vare vi ude at trampe i Sneen. Vi uddelte som sædvanlig Skrifter i hvert Hus, indtil Mørket faldt paa, og

begyndte faa at spørge om Nattevarter; men Svaret var Nej alle Vegne. Natten kom; men paa Grund af Sneen kunde vi se faa vidt, at vi kunde fortsætte vor Vandring. Vi spurgte i hvert Hus, om vi kunde forblive der Natten over; men der blev overalt svaret: „Nej, vi ere ikke beredte paa at imødekomme Eder; I kunne faa Logi hos vor Nabo; han bor kun en halv Mil herfra“ o. s. v. Vi fortsatte, indtil vi kom til et Hus, hvor nogle af mine Venner boede, og der troede jeg sikkert, vi vilde blive imødekommene, men paa vort Spørgsmaal blev Svaret: „Vi kunne ikke huse Eder i Nat“. Omtrent Kl. 9 Aften opsendte jeg en Bøn til Herren; jeg spurgte ham, hvorledes dette kunde hændes, at han ikke beredte os Venner, som vilde laane os Hus Natten over, og tilføjede, at vi havde forladt et godt og varmt Værelse og vare udgaaede i hans Grinde. Jeg opsendte et temmeligt langt Budskab

paa en meget bestemt Maade, og lige saa hurtigt, som en Person kunde svare fra den modsatte Ende af en Telefon, kom Svaret, og jaaledes lød det: „Jeg forstod, at I to Elbste gik ud at arbejde for en Rapport — nu have I den. Derjom I ønske at spille en Skyllers Rolle og kun gaa ud for at faa Noget at fremvise paa Rapporten, vil jeg give Eder just det, som I virkede for. Vend om og gaa hjem, og naar I gaa ud igjen, begynd da ikke blot for at faa Noget at berette, at det ikke skal gaa Eder værre næste Gang“. Vi vendte om og gik tilbage til mit Hus, før vi sov den Nat.

Jeg ønsker at sige, at Svaret paa min Bøn var en forunderlig skarp Frettesættelse, som forarsager, at jeg føler daarligt endnu, naar jeg overvejer det. Svaret paa min Bøn kom saa hurtigt, som om det blev sendt med en Telegraflinie. Jeg skal aldrig glemme dette og heller ikke den Rapport.

Nogle af mine Brødre kunne maaske drage Nytte af min Erfaring og ikke beslutte at arbejde blot for en Rapport; dette er Grunden, hvorfor jeg meddeler Dem min Erfaring til Offentliggjørelse.

— Deseret News. Deres Broder

James A. Smith.

Sig Amen.

Den Skik at sige Amen i en tydelig Tone ved Slutningen af Bønner i vore Forsamlinger burde bevares iblandt os.

Menigheden blev i tidligere Dage belært om, at denne Skik var antagelig for Herren, og det forventedes, at hvert Medlem i Kirken vilde svare Amen i en tydelig Tone ved Slutningen af de Bønner, som opsendtes, og derved erklære for Herren, at den Bøn, som blev opsendt, var deres Bøn.

Vi finde paa mange Steder, hvor vi besøge de Hellige, at denne Skik næsten er helt ude af Brug. Somme Tider hører man knap en Lyd fra Forsamlingen ved Bønnens Slutning. Vi tro, at dette er en stor Forglemmelse, som burde rettes. Den Skik, der er bleven os lært fra Begyndelsen, er den rette og bør derfor bevares.

Vi burde ogsaa lære vore Børn at sige Amen ved Bordet, naar Velsigelsen nedbedes over vort Maaltid, ligeledes naar Bønner opsendes i Søndags-skolen, i Familierekredsen eller i de offentlige Møder. Paa denne Maade kunne vi erklære for Herren, at vi ønske, at han vil høre og besvare den Bøn, som er bleven opsendt, og vi kunne være forvisede om, at det er mere antageligt for ham; thi derved vise vi vor Interesse for de Gæmner, som Bønnen indbefattede.

— Juvenile Instructor.

Tankeprog. Jeg begyndte alvorlig at tænke paa Giftermaal og valgte min Hustru, ligesom hun valgte sin Brudekjole, ikke for det fine, skinnende Ydre, men fordi Kvaliteten var god. — Goldsmith.

Den 1. April 1896.

Dette gjører til min Ihukommelse.

Blandt de første Kundskaber, som Gud meddelte Mennesket, var Læren om Forsoningen, og saa sikkert var det, at den vilde finde Sted i den bestemte Tid, at den forud betragtedes med samme Visshed som allerede indtrufne Begivenheder. Guds Børn skuede fremad til det „Guds Vau, som bærer Verdens Synder“, med samme Fortrøstning, som vi skue tilbage paa det, og Gud indstiftede et Middel, hvorved de skulde ihukomme og drage Nytte af Forsoningen lige saa vel før som efter, at den fandt Sted, nemlig Dyring i dens forskjellige Stikfælsler, saasom Syndoffer, Takoffer, Brændoffer o. s. v. Israels Børn vare meget nøjagtige i Overholdelsen af denne guddommelige Befaling, og den forsontes ikke, førend den romerske Magt plantede Bederstyggheden paa det hellige Sted og afstafte den daglige Tjeneste. Tiden randt; Jesus kom, og et nyt Middel blev indstiftet, hvorved Forsoningen skulde ihukommes, nemlig den hellige Nadvere. Da Jesu Mission omtrent var til Ende og kun den fuldbyrrende Akt, Korsfæstelsen og de dermed forbundne Scener, stod tilbage, samlede han med sine Disciple og sagde til dem: „Jeg har hjærteligen længtes efter at æde dette Naafselam med Eder, før jeg lider; thi jeg siger Eder, at jeg skal ingenlunde mere æde af det, indtil det bliver fuldkommet i Guds Rige . . . og han tog Brødet, takkede og brød det og gav dem det, og sagde: dette er mit Legeme, hvilket gives for Eder; dette gjører til min Ihukommelse; ligesaa tog han og Kalken, efter at de havde holdt Nadvere, og sagde: denne Kalk er det ny Testament i mit Blod, hvilket udgives for Eder“. (Luc. 22, 15—20). Dette var den første, sidste og eneste Lejlighed, han havde til at nyde dette hellige Maaltid med sine Disciple; thi derpaa begav han sig med dem til Gethsemane Have for ved Bonner til sin himmelske Fader at styrke sig til Slutningsscenen, som da forefod.

Han tilkjendegav for sine Disciple, at han igjen skulde æde Nadveren med dem, naar det blev fuldkommet i Guds Rige, og at de skulde gjøre det til hans Ihukommelse. Det synes besynderligt, at der kunde tillægges hans Ord nogen anden Betydning; men denne Ordinance forvandsledes og led saa vel som Evangeliet andre Principer Skibbrud paa Trafsaldets Revle. Historien beretter, at i Aaret 830 udkom et Skrift, som lærte, at Brødet og Vinen forvandlede til Jesu sande Legeme og Blod, det samme, som fødtes af Jomfru Marie. Denne Lære mødte Modstand, og man spurgte, hvad der da vilde ske, hvis det skulde falde i Munden paa et uuelende Dyr; men den blev alligevel anerkjendt af den katolske Kirke, og dens Fyhiognomi er vel bekjendt for de Fleste i vore Dage. Dette beviser, hvor tykt Mørket var, der indhylede de Kristne paa den Tid. Men Sakramentets Betydning blev ligeledes forandret, og i Stedet for at gjøre det til en Ihukommelse blev det administreret til Syndernes Forladelse, og man jatte det derved paa Daabens Blads.

At Sakramentet blev bestemt for Guds trofaste Børn til en Ihukommelse af Jesu Lidelse og Død fremgaar ligeledes af Pauli Ord til Cor. 1, 11, 25—26:

„Dette gjører, saa ofte, som I det drikke, til min Thukommelse; thi saa ofte, som I æde dette Brød og drikke denne Kalk, forkynder Herrens Død, indtil han kommer“. At det ikke blev indstiftet til Syndernes Forladelse, som de Kristne almindelig antage, fremgaar tydeligere af de paafølgende Vers i samme Kapitel: „Hvo, som æder dette Brød og drikker Herrens Kalk uværdeligen, æder og drikker sig selv til Doms“. Hvis den var bestemt til Syndernes Forladelse, da vilde Forbrydere og Overtrædere trænge mest til den, og Talen om Uværdighed vilde være betydningløs; men vi maa erindre, at Paulus talte til de Hellige, dem, som havde annammet Evangeliet, og at Nogle af dem havde gjort sig uværdige for medelst deres Overtrædelser, og „derfor“, siger han, „ere Mange skrøbelige og svage iblandt Eder, og en Del ere henjovede“. Det maa ligeledes erindres, at Paulus, naar han taler om denne Ordinance, lægger disse Ord i Jesu Mund: „Saa ofte, som I det drikke“. Heraf fremgaar det, at de ikke vare indskrænkede til visse Tider, men til visse Betingelser, og Betingelserne vare, at de skulde være værdige dertil og gjøre det til en Thukommelse om Jesu Lidelse og Død.

Det forventes, at de Hellige leve saaledes, at de altid ere beredte til at nyde den hellige Maddere, og skulde de nogen Tid føle sig uværdige dertil, vilde det være bedst at undvære den; thi „hvert Menneske prøver sig selv, og saaledes æder han af Brødet og drikker af Kalken“.

Ankomst.

Følgende Missionærer fra Zion ankom den 23. Marts: Peter L. Peterien fra Lynne, Utah, og Jens S. Jensen fra Provo, Utah.

Vi byde disse Brødre hjertelig Velkommen.

Afslusning.

Ældste N. N. Lindahl, som i Januar Maaned blev løst fra at prædicere over Stockholms Konference for at arbejde blandt sine Slægtninge, løses nu fra denne sin Virksomhed.

Ældsterne Chas. Lindell, James Larsen og Charles Lundgren løses fra at arbejde i Skåne Konference.

Ældste N. P. Nielsen løses fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Ældste Ezra Nielsen løses fra at arbejde i Göteborg Konference.

Ældste C. P. Larsen løses fra at arbejde i Aalborg Konference.

Alle med Tilladelse til at rejse hjem til Zion den 2. April.

Disse Brødre have udført en god Mission. Vi ønske dem en heldig Hjemrejse og Guds Velsignelse fremdeles.

Bekkielse.

Ældste Peter L. Petersen bestiktes til at arbejde i Aarhus Konference.

Ældste Jens F. Jensen bestiktes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference

Peter Sundwall,

Præsident over den scandinaviske Mission.

Udlog af Korrespondance.

Ældste P. Ernstström skriver fra Karlstad den 11. Marts 1896 blandt Andet Følgende angaaende sin Missionsvirksomhed i Värmland:

J Følge mit Bøste vil jeg give Dem et Omrids af min Virksomhed her i Värmland. Da jeg havde besøgt mine Slægtninge i Kristiania, ankom jeg til det befungne „Kjønne og herlige Land“. Jeg begyndte straks at jælge Skrifter og afholde Forsamlinger og fik snart en Ide om, hvad det bethyder at være Mormon-Missionær. Jeg maa dog sige, at jeg vandt mange Benner paa Grændsen af Norge, hvis Befolkning bestaar af en Blanding af Norske og Svenske, og jeg afholdt 12 Forsamlinger der paa Eggen. En Skolelærer og en religiøs Prædikant udviste Tilbøjelighed til at disputere, men de vandt ikke Noget derved; thi Folket stod paa min Side. En ældre Dame, som ejede et større Hus, som hun plejer at aabne for religiøse Møder, blev advaret imod at tillade Mormonpræsten at afbenytte det; men da jeg ved min Afreise sagde hende Farvel, indbød hun mig til at aflægge et andet Besøg, naar jeg igjen kom paa Eggen; hun sagde, at hun da vilde aabne sit Hus for mig til Gudstjeneste, selv om hun derved skulde miste sin Plads i Menigheden, og hun sat en Krone i min Haand til Hjælp paa min Rejse. Siden har jeg gaaet fra Hus til Hus og folgt Skrifter, og derved kom jeg til Borgvik ved Väneren. Her hændte der Noget, som jeg tror vil bringe gode Følger for Evangeliet, og vi saa et Bevis paa, hvorledes Præsterne og de Skriftkloge kunne ståe deres egen Sag. Borgvik har et stort Jærnbærg, som beskæftiger 300 Arbejdere. Jeg fik Vogi hos en frifindet Mand, som arbejdede ved Balsebærgket, hvor jeg besøgte ham, og hans Kammerater spurgte, hvem jeg var. „Han er Mormonprædikant,“ svarede Manden; „J skulde bare høre ham, saa vilde J snart erkjende, at han har bedre Rede paa Saliggjorelsens Vej end Sognepræsten selv, og han har en Mængde Skrifter med sig, som han jælger til billig Pris.“ Paa deres Begjæring bragte jeg Skrifterne med mig til Bærgket, og jeg folgte for flere Kroner. De læste disse i deres Fritimer. Jeg besøgte dem, da de holdt Middag, og talte med dem om Evangeliet; de ønskede, at jeg skulde afholde en Forsamling paa Pladsen. Der var ikke Udfigter til, at dette kunde opnaas; thi Formanden var selv en religiøs Prædikant; han viste sig ilde tilmode over min Virksomhed og forbød Arbejderne at aabne deres Huse for mig. Dette Forbud syntes end mere at ægge Nysgjerrigheden, og de ønskede, at jeg skulde tale til dem, selv om det skulde finde Sted paa den aabne Landevej. Tilslidst blev det bestemt, at jeg skulde holde Foredrag i Folkestuen den næstkommande Søndag Kl. 1 Eftermiddag. Ved den Tid fik jeg Underretning om, at

en Mængde Mennesker var samlet, og jeg beredte mig til at gaa til Mødet; men da kom Præsten og Kirkeaaet til Huset, hvor jeg opholdt mig, og følgende Samtale fandt Sted:

Præsten (til Manden i Huset): Vor der en Mormonpastor her?

Manden: Ja, der staar han.

Præsten (til mig): Jeg forbyder Dem at prædike her og at forføre Folket med en falsk Lære.

Jeg prædiker ikke Andet, end hvad der staar i denne Bog (Bibelen, som jeg da holdt i min Haand).

P.: Ja, Mormonbibelen.

Nej, det er ingen Mormonbibel. Se paa Titellbladet: „Bibelen. Trykt i Stockholm 1894“.

P.: Ja, I prædike lidt ud af Bibelen for at forføre unge Bøiger; derpaa føre I dem til Utah, hvor de blive Ederes Medhustruere og Slavinder.

Hvad ved De om Utah, efter som De aldrig har været der?

P.: Jo, jeg har læst om det i Bladene. Har De været i Utah?

Ja, det har jeg — i tretten Aar.

P.: Jeg forbyder Dem at prædike; jeg ved ikke, hvem De er. Lad mig se Deres Papirer.

Saa gjerne, her er mit Borgerbrev.

P.: De har jo ikke engang svenske Papirer.

Det behøves ikke; amerikanske ere gode nok for amerikanske Borgere.

P.: Der som De udspreder og sælger Skrifter, da sender jeg Sognefogden efter Dem, og De vil blive ført herfra.

Vær saa god, det vilde være behageligt at høre herfra; thi det var bejværligt at komme hertil; jeg maatte rejse fire svenske Mil tilføds, og jeg vil derfor være taknemlig for Befordringen.

P.: De skal ikke stjænte med det; det kan blive til Alvor; thi Kirke-aaedet er mødt og har besluttet at jende Sognefogden efter Dem.

Jeg er hverken bange for Kirkeaaedet eller Præsten; jeg har intet Ondt gjort; men det er nu, ligesom det var i Frelserens Dage; Præsterne og de Skrifte-kloge satte sig op imod Jesus og hans Apostle. De, som prædike for Løn, have altid været haarde Modstandere af Sandheden.

P.: Har De ingen Løn?

Nej, og jeg betalte endogsaa min Rejse hertil; jeg forventer at blive her omtrent to Aar og kommer selv til at udrede de dermed forbundne Udgifter.

P.: Er De Mormon eller Sidste-Dages Hellig?

Ja, det er jeg; men hvorledes kan De forhindre mig fra at prædike?

P.: Det er Narjag nok, at en Mand er Mormon og kommen fra Utah.

Der som det er nok til at fordømme en Mand, at han er fra Utah, da forholder det sig nu ligesom i Kristi Dage; de sagde, at intet Godt kunde komme fra Nazareth, og de forfæstede ham, fordi han var en Nazaræer. Hvis Pastoren tillader, vil jeg aflægge Dem et Besøg i Morgen paa den Betingelse, at jeg vil afstaa min Tro paa de Sidste Dages Helliges Lære, dersom Præsten kan overbevise mig om, at den er falsk, medens i modsat Fald, hvis jeg kan bevise, at

den Lære, som Præsten forkynder, er sammensat af Menneskebud, Præsten maa være lige saa villig til at opgive sin Tro.

P.: Jeg vil ikke tale med Dem, og jeg tillader Dem ikke at komme i mit Hus; jeg forbyder Dem atter at sælge Skrifter eller prædikede her i Sognet.

Derpaa gik han, idet jeg forklarede ham, at jeg vilde forkynde Evangeliet, naar som helst jeg havde Lejlighed dertil, uden at spørge ham derom.

Jeg gik da til Mødet og fandt over 200 Mennesker samlede, som afventede min Ankomst. Jeg bad dem undskylde min sildige Ankomst og forklarede Aarsagen til, at jeg ikke kom til den bestemte Tid. Derpaa prædikede jeg Evangeliets Principer og raadede Folket til at undersøge for sig selv og se, om ikke vore Værdomme stemmede overens med Kristi og hans Apostles Værdomme. Jeg sagde, at det var et Bidnesbyrd om Sandheden af dette Værk, at det mødte Modstand, og at Jesus og hans Disciple havde deres bitreste Modstandere blandt den Klasse af Mænd, som nu søgte at forhindre mig fra at forkynde Frelsens Evangelium.

Folket udviste megen Opmærksomhed, og de købte næsten alle mine Bøger og Skrifter. De bad mig at komme igjen og sagde, at hvis de nogensinde havde hørt Sandheden forkynde, da var det det Bidnesbyrd, som de hørte mig bære om Evangeliet. Jeg forlod derpaa Pladsen og er nu uden Fare for at blive arresteret.

Jeg befinder mig vel og forventer om et Par Dage at rejse tilbage til mine Benner paa den norske Grændse, fra hvem jeg har modtaget skriftlig Anmodning om at komme igjen og lære dem mere om Kristi Evangelium.

Sukcessionen i Præsidentskabet

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Af Ældste B. H. Roberts.

(Fortsat fra Side 186).

Denne Aabenbaring underrettede disse Mænd om, at tolv Apostle vilde blive kaldede, og forudjagde, at Oliver Cowdery og David Whitmer vilde blive bestiftede til at udvælge dem. Af det Foregaaende er det klart, at Oliver og David allerede havde modtaget Apostel-Myndigheden og Joseph naturligtvis ogsaa. Denne Aabenbaring blev givet i Juni 1829, og man bør lægge Mærke

til, at det var ti Maanedes, før Kirken blev organiseret i April 1830*). Det

*) Skjøndt denne Aabenbaring hentyder til Oliver og David som Apostle, men ikke nævner Joseph som en Apostel, saa vide vi dog, at han var det; thi i en Aabenbaring, som befaler, at Kirken skulde organiseres den 6te April 1830, siges der: Hvilke Befalinger bleve givne til Joseph Smith den Yngre, der var kaldet af Gud og ordineret til at være den første Ældste i denne Kirke, og til Oliver Cowdery, som ogsaa var

var i Kraft af Apostel-Myndigheden, som holder Nøglerne til det melchisedekke Præstedømme, at Kristi Kirke blev organiseret; Eldster, Højpræster, Halvfjerds og Apostle ordinerede; Højraad og Zions Staver organiserede og hele Kristi Kirke sat i fuldstændig Orden. Det var ikke det Ringere, som ordinerede det Højere — som Josephiterne paastaa — thi dette er ikke Kirkens Orden, ej heller den Maade, hvorpaa Kirken blev organiseret den 6. April 1830.

Joseph og Oliver ordinerede hinanden til Eldster „i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige“ paa den Dag, da Kirken blev organiseret, men dette gjorde de ikke i Kraft af det aaroniske Præstedømme, som var dem meddelt, men i Kraft af den apostoliske Myndighed, som var bleven beseglet paa dem. Joseph og Oliver vare netop blevne anerkjendte af deres Brødre som de præsiderende Eldster i Kirken, og derpaa gik de tilværks og ordinerede hinanden til det Embede. (Joseph Smiths Levnetsløb, Mill. Star, 14. Marg. [Tillæg.] Side 26). Paa Grund heraf fare Josephit-Skribenter straks hen til den Slutning, at de ordinerede hinanden til Eldster i det højere eller melchisedekke Præstedømme i Kraft af deres Ordination til det mindre Præstedømme, og at „Eldste-Myndigheden ordinerede Højpræster og Apostle, og at Højpræstedømmet saaledes blev til, og derpaa efter Befaling ordinerede Præsidenten for Overpræstedømmet — det højeste Embede i Kirken“. Det er den Orden, ved hvilken Josephiternes Organisation fik sin Tilværelse; det vil sige, at det Ringere ordinerede det Større! Naar et saadant Argument maa benyttes

kalbet af Gud til at være Jesu Kristi Apostel, til at være den anden Eldste i denne Kirke og ordineret under hans Haand. (Pagtens Bog 2, 1. 2. Stykke.)

for at forsvare deres Fremgangsmaade — og de kunne ikke undgaa det —, jaa fordømmer det haabløst for bestandig deres hele Organisation; thi Intet kan være mere selvindlysende for enhver tænkende Mand, end at man ikke kan give bort, hvad man ikke selv har. Desforuden er en saadan Paastand stik imod, hvad Profeten Joseph selv har erklæret angaaende den Maade, paa hvilken vi i denne Slægt erholdt Præstedømmet, endogsaa efter Josephiternes egne udgivne Skrifter:

„Frelseren, Moses og Elias gave Præstedømmets Nøgler til Peter, Jakob og Johannes paa Bjerget, da de bleve forvandlede for ham . . . Hvorledes ere vi komne i Besiddelse af Præstedømmet i de sidste Dage? — Det kom til os i regelmæssig Sukcession. Det blev givet til Peter, Jakob og Johannes, og de gave det til Andre“ — formodentlig hentydende til sig selv og Oliver Cowdery. (Joseph Smiths Levnetsløb [Josephit. Udgave] Side 493.)

Der er ikke nogen Lighed imellem Kristi Kirkes Stiftelse den 6. April 1830 og den saakaldte Omorganisation i 1853. Forstnævnte blev organiseret af Mænd, som havde Nøglerne til det hellige melchisedekke Præstedømme — Apostel-Myndigheden —, som har Fuldmagt til at organisere Kirken, ordinere alle Embedsmænd i denne og ordne enhver Ting henhørende dertil. Men den „Omorganiserede“ er bleven bragt i Stand af Mænd, hvis Stilling og Myndighed i Præstedømmet er af en meget tvivlsom Bestaaffenhed, og tilskyndende selvbevidste om Udueligheden af den Myndighed, som det Præstedømme, de sige, at de vare i Besiddelse af, vilde give dem til at udføre et saadant Foretagende — nemlig at organisere Kristi Kirke — og thier ja til den uholdbare Stilling, ligesaa grundløs i

Filosofi som i Fakta, at den Ringere kan ordinere den Større, og denne Større kan ordinere en endnu større Myndighed, endog den største af Alle. Undersøger man derfor nøje Omstændighederne ved den første Organisation (1830) og sammenligner den med „Omorganisationen“, saa finder man hele

Vejen Sidstnævnte saa ilde tilredt af Urimelighedens skarpe Stene, at den Overbevisning paatrænger sig Enhver efter en grundig Undersøgelse, at Hr. Smith ikke var ordineret til at være Præsident for Kirken af Nogen, som havde retmæssig Myndighed til at gjøre det. (Fortættets.)

Tyrkiet og Tyrkerne.

Kinejerne ere, bejnderligt nok, indirekte ansvarlige for Tyrkernes Tilværelse i Europa. Omtrent for to Tusinde Aar siden drev Kinejerne nogle krigeriske Stammer, som levede paa de nordvestlige Grændser, ud af deres Land og plyndrede deres Besiddelser. Blandt disse vare Tyrkerne. Disse Stammer begyndte at rejse Vest over Centralasiens store Sletter mod Europa. De havde ikke noget bestemt Rejsemaal; thi de vare af Naturen omstrejfende, det vil sige, de dyrkede ikke Landet, men flakkede fra Sted til Sted med deres Hyrder og Hjorde, levede i Telte, ernærede sig af Wildt og ved, hvad de røvede fra svagere Stammer, som de traf paa deres Veje. Alle disse Stammer vare ikke alene brave og krigslustne; men de vare tillige rovlustne og barbariske.

Denne Pasage over Centralasien varede i flere Aarhundreder; thi disse Stammer havde ikke begyndt deres Vandring som almindelige Rejsende; de vandrede omkring i Flokke ligesom de amerikanske Indianere. Undertiden opholdt de sig 8 à 10 Aar paa et Sted. Endelig, omtrent for 1200 Aar siden, viste de tyrkiske Horder, efter at have krydjet Centralasien, sig paa Grændserne af den kristelige Civilisation. Hele den vestlige Del af Asien var den Gang højt

civiliseret og fyldt med blomstrende Byer og Stæder. Det var i Virkeligheden den rigeste og bedst udviklede Del af Verden paa den Tid. En Del af den var nylig falden i Hænderne paa Araberne, som da havde antaget Muhamedanismen med megen Iver og Begejstring; men Resten dannede Hovedstyrken af det byzantiske Kejserdømme med Konstantinopel, dengang Verdens største og rigeste By, som Hovedstad.

Muhamedanismen har altid været meget tiltrækkende for Folket i Centralasien, og saa snart Tyrkerne bleve bekendte med den ny Religion, annammede de den med samme Begejstring, som Araberne havde lagt for Dagen. De saa tillige, at Landene i Vestasien, Syrien og Lilleasien tilbød endnu bedre Udsigter til Plyndring, end de havde jet tilforn. De begyndte derfor en Bestjæftigelse, der varede i flere Hundrede Aar, nemlig at plyndre de kristne Indbyggere ved Hjælp af pludselige Indfald og Røbertog. Paa Hurtigløbere kunde de galoppere ind i en By, plyndre den og forsvinde bort igjen saa hurtigt, at de kristelige Armeer aldrig kunde indhente dem. De havde selv ingen Byer; de levede i Sadlerne eller i Telte, havde Intet at tabe, men Alt at vinde.

Det er let at se, hvor ødelæggende en saadan Fremgangsmaade maatte

være for de Kristne. De byzantiske Armeer efterjagte Tyrkerne alle Begne og revjede dem næsten altid, naar de blot kunde tvinge dem til at sægte. Men ikke desmindre greb Tyrkerne mere om sig, og de kristne Landes Grænser begyndte at indsnævres. Fortællinger om det erobrede Bytte foraarjagede, at flere Stammer kom ud af Centralasien og forenede sig med Tyrkerne, som hurtigt tiltog i Antal, Magt og militær Kunst.

Kraaberne, som havde grundlagt det muhamedanske Kejserdømme, forsalbt efterhaanden, og Riget blev jønderleinmet. Tyrkerne traadte ind og indtog deres Pladser som Ledere for den muhamedanske Religion og bleve tillige understøttede af Kurderne og andre frigeriske Stammer i deres Overfald paa de Kristne. De bestjæftigede sig alene med Krig, thi de kunde leve af det Bytte, som de tilraaned sig. De Kristne maatte derimod drive Handelen, Industri og Agerdyrkningen og oven i Kjøbet forsvare sig mod Muhamedanerne. Det byzantiske Kejserdømme gjorde ikke desmindre et kraftigt Forjog paa at forsvare og bibeholde det vestlige Asien. Mange, mange Gange bleve Tyrkerne og Kurderne slaaede med stort Myrderi; men de kom frem paa ny i forøget Mængde,

og langsomt, men sikkert banede de sig Vej ind i de kristelige Lande.

Jerusalem, den hellige Stad, faldt i deres Hænder; Damaskus, Verdens ældste By paa den Tid, blev deres Bytte. De indtog Antiof, som var den største By efter Rom og Alexandria i det romeriske Kejserdømme, hvor mange gamle navnkundige Kirkeaad bleve afholdte. I Løbet af 400 Aar havde de indtaget hele Vestasien og nærmede sig Konstantinopel. Disse Tyrker bleve kaldte Seldschuk-Tyrker efter en af deres Regenter ved Navn Seldschuk. Dette maa erindres; thi Seldschuk-Tyrkerne ere ikke de Tyrker, hvorom vi høre i vore Dage.

Tyrkerne vare nu blevne en stor Magt og truede med at knuse den tilbageblevne Del af det byzantiske Kejserdømme; men pludselig stode de Ansigt til Ansigt med en ny og uventet Magt, nemlig Korstogene. Da Efterretningerne naaede Europa, at de berømte kristelige Stæder i Lilleasien og Syrien, særlig Jerusalem, den hellige Stad, vare faldne i Hænderne paa de vantro Tyrker, vakte det den største Bestyrtelse. En Munk, ved Navn Peter med Tilnavn Gremitten, rejste omkring og prædikede Jerusalem's Befrielse fra de vantro Tyrker. (Fortsættes.)

Skjønne Sytten.

Skjønt født i Aaret 1828, omgivet af mange Børnebørn og tre Børnehorns Børn, fejrer Søster Emmeline B. Wells i Dag (29. Februar 1896) sin syttende Fødselsdag. Dette Udjagn kan synes besynderligt, men mere besynderligt er dog den Kjendsgjerning, at otte Aar maa henrinde, før hun

igjen vil faa Lejlighed til at højtidelig holde sin virkelige Fødselsdag. Studaarsdagen og den astronomiske Gjenommelighed, bekendt under Navn af Præcessionen eller Jævndøgnspunktets Fremrykken paa Ekliptika, ere ansvarlige for dette Paradofs og denne Forvirring.

Men enten hendes Fødselsdage blive faa eller mange, eller hvilken Vej de regnes, gaar denne højtagtede Dame ikke af Minde. Hun er vel bekendt i disse Dale, elsket af mange Tusinde og indtager en fremragende Stilling som en Leder for sit Kjøn, baade her til Lands og udenlands. Virksomhed, gode Gjerninger og Selvopofrelse have altid været hendes Livs Karaktertræk. Som

Sekretær for den kvindelige Hjelpeforening og Udgiver af »Woman's Exponent« kan hun retteligen betragtes som et Medlem af det journalistiske Fag. Hun besidder en overlegen poetisk Fantasi, og i den hjemlige Litteratur vil hun indtage en endnu mere varig Plads. Vi fremsende vor broderlige Blyksning og haabe, at hun maa opnaa sin thyvende Fødselsdag. — Deseret News.

Blandinger.

Tro og Gjerning. Troen viser Hjertets Religion, Gjerningen viser Livets Religion. Disse to har Gud sammensøjet. Lad Ingen stille dem; thi der er ingen sand Religion, undtagen disse virke i Forening. Ligesom Kjærligheden i den menneskelige Sjæl finder en Maade, hvorpaa den kan give sig tilkende, tiltrække sig Opmærksomhed, behage og gavne den Elskede, saaledes bevæger virkelig Tro paa Herren dem, som besidde den, til alvorlige og frydefulde Handlinger i Livets praktiske, kristelige Bestræbelser. Hvor der ikke er saadanne Virkninger, der er ingen sand Tro. — Religions Telescope.

Dødsfald.

Stine Jensen, født den 28. Juli 1814, annammede Evangeliet i Slagelse, Danmark, emigrerede til Utah i 1872 og døde i Pleasant Grove den 13. Januar 1896.

L. A. B. Møller, født i Slesvig den 23. August 1843, annammede Evangeliet i Danmark, virkede en Tid som Missionær i Nordsjælland, emigrerede til Utah i 1880 og døde i Brigham City, Utah, den 28. December 1895.

Indhold.

Videnstabs og Fritænkteri.....	193	Afløsning	201
Et skarpt Svar.....	198	Besiddelse	202
Sig Amen.....	199	Udtog af Korrespondance	202
Tantesprog	199	Sukcesfion	204
Red. Ann.		Tyrkiet og Tyrkerne.....	206
Dette gjører til min Fhufommelse	200	Skjønne Sytten.....	207
Ankomst.....	201	Blandinger	208
		Dødsfald	208

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Peter Sundwall, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording (B. Peterjen).

1896.